

skatningsreform i 1908, som har haft den største Betydning i Henseende til den Misère, hvori vi for Øjeblikket befinde os. Thi noget mere mislykket finansielt Eksperiment end de indirekte Skatters Omlægning i 1908 vil det ikke være let at fremvise. Jeg skal, mine Herrer, bilægge dette med nogle Tal, som illustrere min Paastand.

Vi havde i 1908 paa vort Budget sat Bruttotoldindtægterne til 7 Mill. Kr. mindre, end Indtægterne havde været i Tidsrummet fra 1. Juli 1907 til 1. Juli 1908. 7 Mill. Kr. var altsaa den Nedgang, som Toldlovsforslaget var beregnet at skulle bringe; Nedgangen blev imidlertid ganske nær ved 12 Mill. Kr. Saa skulde vi som delvis Kompensation, nemlig for $4\frac{1}{2}$ Mill. Kr. af disse beregnede 7 Mill. Kr., have en ny Arveafgiftslov og tillige Skat paa den Spiritus, som ikke var Akvavit, kortelig udtrykt — saa vide de Herrer, hvad jeg mener. Men Kompensationslovene bragte i 1909—10 kun en Indtægt af tilsammen 1,420,000 Kr., saa at Statskassens Tab ved denne Omlægning blev 10,580,000 Kr., medens det var Hensigten, at den skulde blive 2,500,000 Kr. Vi vare jo den Gang midt i vor hjemlige Bankkrise. Jeg husker, at det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Brandes), den forrige Finansminister, fremsatte den Tanke, om det dog ikke under de foreliggende Omstændigheder muligt vilde være bedre at opgive Toldreformen. Han udtalte, at alle vare bange for, at Vedtagelsen af Toldloven kunde faa en skadelig Virkning. Baade Landstingets og Folketingets Højre stemte imod den Lov, men den højtærede Finansminister nærrede ingen Betænkeligheder. Ved den eneste Behandling i Folketinget, i Maj 1908, udtalte han saaledes, at det samlede Resultat dog for saa vidt blev bedre end Regeringens Forslag, som den udækkede Nedgang i Statsindtægterne blev $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr., medens den efter Regeringens oprindelige Forslag kun skulde være 2 Mill. Kr. Jeg føler mig ganske sikker paa, at den højtærede Finansminister for nærværende Øjeblik har fuldt ud tilstrækkeligt af udækket Nedgang i Statsindtægterne, men den Gang var den højtærede Minister glad over, at man, medens Vilhelm Lassen havde foreslaaet 2 Mill. Kr. Nedgang i Statsindtægterne, dog havde drevet det til at faa en udækket Nedgang paa $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Jeg er vis paa, at den højtærede Minister nu er enig med mig i, at vi den Gang

fik tilstrækkelig Nedgang. Han har da ogsaa gentagne Gange udtalt i det andet Ting, at Regeringen i 1908 havde strakt sig lovlig vidt, og at i alt Fald Toldnedsættelserne i 1908 unægtelig havde været for store. Men naar nu den højtærede Finansminister efter de indvundne Erfaringer er kommen til denne Erkendelse og har udtalt det, hvorfor vil han da ikke gøre sit Tilbagetog — for det bliver det jo — i Gerningen og uden Ophold, men kun i Ord? Hvis det maa indrømmes, at vi i de normale Aar komme til at mangle mindst 20 Mill. Kr., vistnok 25 Millioner, og naar det er givet, at de vedtagne Lønforhøjelser, ca. 10 Mill. Kr., i Forbindelse med Toldloven af 1908 have den væsentligste Skyld derfor —, hvorfor søger den højtærede Finansminister da ikke først og fremmest at rette Fejlen paa Toldloven, hvor den kan rettes, og hvor den kan rettes med en næsten øjeblikkelig Virkning? I Stedet derfor har Folketinget faaet forelagt nogle Lovforslag i ganske andre Retninger, hvis Virkninger, naar de vedtages, ville vise sig sent og absolut ikke faa nogen nævneværdig Betydning i det kommende Finansaar — en enkelt af dem skal først begynde efter Finansaarets Slutning. Naar de saa ad Aare komme til at virke fuldt ud, ville de maaske kun dække $\frac{1}{3}$ af det fornødne Beløb. Og alligevel forsikre den højtærede Finansminister og Regeringspartiets Ordfører i Folketinget, at det er deres faste Forsæt, at der skal tilvejebringes Balance i vore Finanser. Vi komme, jeg tænker om ikke lang Tid, til at tale om disse Lovforslag, de ligge jo ikke for i Dag; men vi vide saa meget af den højtærede Ministers egne Ord, at de kun ere at betragte som Indledning til en hel Finansreform, hvilket vi for Resten megel vel selv kunde regne os til; men saa synes jeg, at den højtærede Finansminister maa kunne se, at naar Landstinget skal tage Stilling til disse Love, som vi vente, er det nødvendigt, at vi i alt Fald i bestemte Omrids kende den samlede Finansplan og ikke blot en Del af den, og det endda en Del, som peger et ganske andet Sted hen end, hvor man havde været berettiget til at vente, at den vilde pege hen, derhen, hvor man har erkendt, at en Reform er fornøden, fordi man her har taget fejl og regnet galt med en hel Række af Millioner. Jeg vil gerne have Lov at sige til den højtærede Finansminister og bede ham tro det, at mit Parti — selvfølgelig